

Drept civil - Proba teoretica - Curte de Apel**1 Părțile unui act juridic:**

- A. au libertatea de considera drept divizibil un bun indivizibil prin natura lui;
- B. pot opune unui terț încetarea calității de bun accesoriu, dacă acesta a dobândit ulterior drepturi asupra bunului principal;
- C. nu pot opune creditorilor anteriori ai dobânditorului clauza de inalienabilitate, atunci când aceasta este prevăzută într-un contract cu titlu gratuit.

2 În cazul obligațiilor indivizibile:

- A. creditorii sunt prezumați a-și fi încredințat reciproc puterea de a acționa pentru ceilalți în privința creanței;
- B. punerea în întârziere a unuia dintre debitori, la cererea creditorului, produce efecte și împotriva celorlalți debitori;
- C. întreruperea prescripției în privința unuia dintre debitori produce efecte și față de ceilalți.

3 Dreptul la restituirea prestațiilor:

- A. nu poate aparține decât celui care a efectuat prestația supusă restituirii;
- B. se poate exercita împotriva persoanei fără capacitate de exercițiu deplină doar în limita folosului realizat, apreciat la data desființării cu efect retroactiv a actului juridic în temeiul căruia respectiva persoană a primit bunurile;
- C. dacă bunul supus restituirii a fost înstrăinat, se poate exercita și împotriva terțului dobânditor, sub rezerva regulilor de carte funciară sau a efectului dobândirii cu bună-credință a bunurilor mobile ori, după caz, a aplicării regulilor privitoare la uzucapiune.

4 În materia prescripției extinctive:

- A. efectele întreruperii prescripției nu pot fi opuse, în nici un caz, decât celui împotriva căruia a fost îndreptat un asemenea act;
- B. dacă întreruperea prescripției rezultă din intervenția făcută în procedura insolvenței, prescripția va reîncepe să curgă de la data la care există din nou posibilitatea legală de valorificare a creanței rămase neacoperite;
- C. suspendarea prescripției față de fideiutor nu produce efecte în privința debitorului principal, întrucât soarta obligației accesorii nu poate influența obligația principală.

5 Norma juridică civilă:

- A. se interpretează întotdeauna literal;
- B. este doar de ordine privată, dispozitivă sau supletivă, după caz;
- C. nu poate fi aplicată prin analogie atunci când restrânge exercițiul unor drepturi sau stabilește sancțiuni civile.

6 Într-un contract de închiriere a locuinței pe durată determinată, este ineficace o clauză potrivit căreia:

- A. toate pretențiile părților sunt supuse unui termen de prescripție de 6 luni;
- B. locatorul poate denunța unilateral contractul prin notificare, cu respectarea termenului de preaviz convenit de părți;
- C. chiriașul este obligat să încheie o asigurare a locuinței.

7 În materia comunității legale:

- A. ca regulă, fiecare soț poate înstrăina singur bunurile comune, fără acordul celuilalt soț, iar acesta din urmă nu va avea dreptul decât la despăgubiri în măsura în care interesele sale în legătură cu comunitatea de bunuri au fost prejudiciate;
- B. ca regulă, veniturile din muncă ale unui soț nu pot fi urmărite pentru datoriile comune asumate de către celălalt soț;
- C. ca regulă, aportul unui bun comun la o societate poate avea ca efect dobândirea calității de asociat de către ambii soți, iar părțile sociale sau acțiunile atribuite în schimbul aportului devin bunuri comune.

8 Accesiunea mobilă:

- A. poate avea loc sub forma specificațiunii, adjoncțiunii sau a confuziunii;
- B. poate avea loc numai sub forma specificațiunii sau a adjoncțiunii;
- C. este un act juridic.

9 În materia răspunderii civile delictuale:

- A. dacă despăgubirea derivă dintr-un fapt supus de legea penală unei prescripții mai lungi decât cea civilă, termenul de prescripție a răspunderii penale se aplică și dreptului la acțiunea în răspundere civilă;
- B. este exonerat de răspundere cel obligat să supravegheze un minor sau o persoană pusă sub interdicție, dacă face dovada că făptuitorul este lipsit de discernământ;
- C. în cazul prejudiciilor cauzate de animale sau de lucruri, nu există obligație de reparare a prejudiciului atunci când acesta este urmarea unui caz fortuit.

10 Proprietarul fondului:

- A. pe care se află izvorul poate cere repararea prejudiciilor cauzate de persoana care, prin lucrările efectuate, a secat, a micșorat ori a alterat apele sale;
- B. poate face lucrări și la mai puțin de 60 de cm față de linia de hotar, dacă există acordul tacit al părților;
- C. peste care se întind rădăcinile sau ramurile arborilor aparținând proprietarului vecin nu are dreptul de a le tăia, nici dreptul de a păstra fructele căzute în mod natural pe fondul său.

11 În materia liberalităților, instituitul:

- A. se supune regulilor de la mandat;
- B. nu poate dispune prin testament de bunurile care au constituit obiectul unei liberalități reziduale;
- C. este ținut să dea socoteală dispunătorului ori moștenitorilor acestuia.

12 Acceptarea ofertei:

- A. dacă este tardivă, duce la încheierea contractului numai dacă acceptantul îl înștiințează de îndată pe ofertant despre încheierea contractului;
- B. poate fi retrasă dacă retragerea ajunge la destinatar anterior ori concomitent cu acceptarea;
- C. nu este valabilă dacă rezultă din tăcerea sau inacțiunea destinatarului ofertei.

13 Proprietarul unui bun:

- A. atunci când este reclamant în cadrul acțiunii în revendicare poate fi obligat, în toate cazurile, chiar în lipsa unei cereri, la restituirea către pârâțul posesor a cheltuielilor necesare, utile iar, în unele cazuri, la cererea posesorului, a cheltuielilor voluptuare;
- B. poate intenta acțiunea negatorie contra oricărei persoane care pretinde că este titularul vreunui drept real, altul decât cel de proprietate, asupra bunului său, dreptul la acțiune fiind imprescriptibil;
- C. nu este ținut să restituie cheltuielile necesare pentru producerea și perceperea fructelor sau produselor către cel care le-a avansat fără acordul său.

14 Mențiunile din cartea funciară:

- A. pot fi rectificate fie pe cale amiabilă, prin declarația autentică notarială a titularului dreptului ce urmează a fi radiat sau modificat, fie, în caz de litigiu, prin hotărâre judecătorească definitivă ori, în unele cazuri, din oficiu;
- B. sub rezerva prescripției dreptului la acțiunea în fond, pot face obiectul acțiunii în rectificare, care se va putea îndrepta numai împotriva terțelor persoane care și-au înscris vreun drept real dobândit cu bună-credință și printr-un act juridic cu titlu oneros;
- C. privitoare la descrierea, destinația sau suprafața imobilului pot fi modificate, în condițiile legii, la cererea proprietarului imobilului înscris în cartea funciară, oricând.

15 Sancțiunea nulității absolute:

- A. se aplică în situația în care lipsește cauza contractului, cu excepția cazului în care contractul a fost greșit calificat și poate produce alte efecte juridice;
- B. se aplică actelor de administrare sau de dispoziție privind cota-parte din dreptul de proprietate aferentă unui alt interval de timp, la cererea titularului cotei-părți respective, în raporturile cu terții cocontractanți de bună-credință;
- C. privește caracterul indivizibil al opțiunii succesoriale.

16 Clauzele neuzuale:

- A. trebuie acceptate expres, în scris, de către cel căruia i se propun, pentru a produce efecte, însă numai în măsura în care acestea sunt și clauze standard;
- B. sunt nule dacă nu sunt acceptate, în mod expres, de către părți;
- C. indiferent dacă sunt sau nu clauze standard, acestea trebuie acceptate expres de partea căreia i se propun, sub sancțiunea considerării lor ca nescrise.

- 17 În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind vorba despre efectele hotărârii judecătorești potrivit pronunțate în acțiunea în revendicare imobiliară a unui bun proprietate comună pe cote-părți (coproprietate), introdusă de un alt coproprietar sau împotriva unui alt coproprietar, față de coproprietarul care nu a fost parte în proces, s-a stabilit că:**
- A. practica judiciară națională este caracterizată de oarecare omogenitate cu privire la interpretarea dispozițiilor relevante în sens extins, dar reclamă o dezlegare dat fiind caracterul dificil al problemei de drept;
 - B. atât pentru argumentul că noțiunea de „opozabilitate” utilizată de legiuitor în cadrul reglementării efectelor hotărârilor judecătorești pronunțate în folosul coproprietății este utilizată în accepțiunea stricto sensu, cât și pentru argumentul că interpretarea sistematică și istorico-teleologică a normelor juridice incidente sprijină concluzia caracterului special, derogatoriu al normei în cauză, hotărârea judecătorească potrivit va putea fi ignorată de către coproprietarul terț și ca realitate juridică, respectiv ca fapt juridic în sens restrâns;
 - C. norma supusă interpretării are relevanță exclusiv pe planul dreptului material, aceasta trebuind interpretată exclusiv prin raportare la reglementarea substanțială a dreptului de proprietate comună, fără referire la dreptul procesual civil.
-
- 18 Curtea Constituțională a României a constatat, cu privire la sintagma „numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură identificate la nivel local” din cuprinsul art.21 alin.(4) din Legea nr.165/2013, că:**
- A. este neconstituțională;
 - B. este constituțională;
 - C. este constituțională în măsura în care nu se aplică în ipoteza existenței unor hotărâri judecătorești definitive/irevocabile prin care instanțele au dispus acordarea de măsuri reparatorii în echivalent bănesc.
-
- 19 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:**
- A. în cazul în care a fost stabilită o legătură de familie, statul trebuie, în principiu, să acționeze într-o manieră calculată pentru a permite menținerea legăturii în cauză, astfel încât, în cazul în care se dovedește ulterior că hotărârea de adopție s-a întemeiat pe probe frauduloase sau greșite, interesul copilului trebuie să rămână cel mai important factor de luat în calcul pentru determinarea unei metode de remediere;
 - B. într-o societate democratică, presa, pentru a-și îndeplini sarcinile și responsabilitățile, este îndreptățită să comunice informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte pe care le apreciază ea însăși ca fiind de interes general;
 - C. art. 8 din Convenție se opune oricăror practici naționale prin care angajaților le-ar putea fi monitorizată corespondența la locul de muncă.
-
- 20 În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene:**
- A. Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretat în sensul că un notar dintr-un stat membru, care nu este calificat drept „instanță judecătorească” în sensul acestui regulament, nu poate, nici chiar cu aplicarea normelor generale privind competența prevăzute de regulamentul menționat, să elibereze certificate naționale de moștenitor;
 - B. Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretat în sensul că nu permite stabilirea unei alte instanțe competente în materie de succesiuni, nici aplicarea unei alte legi succesoriale a unui stat membru, decât cele care ar rezulta din aplicarea criteriilor stabilite de acest regulament;
 - C. Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 trebuie interpretat în sensul că o situație în care defunctul, resortisant al unui stat membru, avea reședința în alt stat membru la data decesului său, dar nu rupsese legăturile pe care le avea cu primul dintre aceste state membre, în care se află bunurile care compun succesiunea sa, în timp ce succesibilii săi au reședința în aceste două state membre, intră în sfera noțiunii de „succesiune cu elemente de extraneitate”. Ultima reședință obișnuită a defunctului în sensul acestui regulament trebuie să fie stabilită de autoritatea sesizată cu privire la succesiune numai în unul dintre statele membre menționate.

21 În materia coparticipării procesuale:

- A. dacă, prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții legale, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamantilor ori pârâților, actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre ei sau termenele încuviințate numai unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură le profită și celorlalți;
- B. mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pârâte doar dacă obiectul procesului este un drept ori o obligație comună sau dacă drepturile sau obligațiile lor au aceeași cauză;
- C. actele de procedură, apărările și concluziile unuia dintre reclamantși sau pârâți îi pot prejudicia pe ceilalți.

22 În cazul arătării titularului dreptului:

- A. pârâțul care deține un bun pentru altul sau care exercită în numele altuia un drept asupra unui lucru va putea arăta pe acela în numele căruia deține lucrul sau exercită dreptul, dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept de creanță în legătură cu lucrul respectiv;
- B. cererea se depune înaintea primei instanțe în termenul prevăzut de lege pentru depunerea întâmpinării sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se poate face cel mai târziu la primul termen de judecată;
- C. dacă acela arătat ca titular al dreptului recunoaște susținerile pârâțului și reclamantul consimte, procesul va înceta, instanța pronunțând o hotărâre care va consfinți înțelegerea acestora.

23 În cazul reprezentării persoanelor fizice:

- A. mandatarul cu procură generală poate să reprezinte în judecată pe mandantul cetățean străin, chiar dacă acest drept nu i-a fost dat anume;
- B. avocatul care a reprezentat partea la judecarea procesului în primă instanță poate, chiar fără mandat, să introducă și să susțină orice cale de atac împotriva hotărârii pronunțate;
- C. în cazul în care mandatarul persoanei fizice este soț sau o rudă până la gradul al doilea inclusiv, acesta poate pune concluzii în fața oricărei instanțe, fără să fie asistat de avocat, dacă este licențiat în drept.

24 Este competentă teritorial:

- A. în soluționarea cererilor privitoare la moștenire care privesc mai multe moșteniri deschise succesiv, doar instanța ultimului domiciliu al ultimului defunct;
- B. instanța locului unde societatea are un dezmembământ fără personalitate juridică, pentru cererile în materie de societate, în legătură cu acte privind pe reprezentantul dezmembământului respectiv;
- C. exclusiv, pentru toate părțile, instanța exclusiv competentă pentru una dintre părți.

25 În materia probațiunii:

- A. regulile deontologice trebuie probate, în condițiile legii, de către cel care le invocă;
- B. reglementările locale trebuie dovedite de către cel care le invocă, numai la cererea părții care nu domiciliază sau nu își are sediul în localitatea respectivă;
- C. părțile nu pot solicita în căile de atac administrarea de probe pe care ele nu le-au propus în fața instanței, în condițiile legii.

26 În materia recuzării:

- A. încheierea de admitere a cererii de recuzare va arăta măsura în care actele îndeplinite de judecător vor fi păstrate, sub sancțiunea nulității;
- B. când hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă, încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii;
- C. când hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă, încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii.

27 Introducerea forțată în cauză a altor persoane:

- A. nu poate avea loc dacă părțile se împotrivesc;
- B. poate fi dispusă de către instanță în procedura contencioasă numai în cazurile expres prevăzute de lege;
- C. va fi dispusă de către instanță ori de câte ori are loc o transmisiune a calității procesuale, active sau pasive, după caz.

28 Dacă partea exercită o cale de atac neprevăzută de lege, diferită de cea corect menționată în dispozitivul hotărârii atacate:

- A. instanța de control judiciar va dispune recalificarea căii de atac, iar de la data pronunțării încheierii, pentru părțile prezente, sau de la data comunicării încheierii, pentru părțile care au lipsit, va curge un nou termen pentru declararea sau, după caz, motivarea căii de atac prevăzute de lege;
- B. instanța de control judiciar va respinge ca inadmisibilă calea de atac neprevăzută de lege, iar hotărârea va fi comunicată, din oficiu, tuturor părților care au luat parte la judecata în care s-a pronunțat hotărârea atacată, dată de la care va începe să curgă termenul pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege;
- C. instanța de control judiciar va respinge ca inadmisibilă calea de atac.

29 Decizia instanței de recurs prin care calea de atac a fost respinsă ca nefondată:

- A. poate fi atacată cu revizuire dacă obiectul pricinii nu se află în ființă;
- B. în principiu, poate fi atacată cu revizuire dacă este potrivnică și încalcă autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive anterioare;
- C. poate fi atacată cu revizuire dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri noi.

30 În ceea ce privește procedura de comunicare a citației:

- A. dacă partea prezentă în instanță, personal sau prin reprezentant, nu a primit citația, procesul se amână la cererea părții interesate;
- B. când destinatarul locuiește într-un hotel sau într-o clădire compusă din mai multe apartamente și nu este găsit la această locuință a sa, agentul va afișa citația pe ușa principală a locuinței, întocmind un proces-verbal în acest sens;
- C. partea nu poate alege ca aceasta să îi fie comunicată la căsuța poștală.

31 Cererea de chemare în judecată:

- A. va putea fi respinsă ca inadmisibilă, în procedura prealabilă prevăzută de art. 200 C.proc.civ., dacă reclamantul nu se conformează dispoziției instanței de a depune o încheiere emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesoriale prevăzute de Codul civil;
- B. trebuie să cuprindă, sub sancțiunea nulității, motivele de drept, precum și probele propuse, pentru ca instanța să poată decide asupra calificării cererii;
- C. poate fi modificată, sub sancțiunea decăderii, până la primul termen la care reclamantul este legal citat.

32 Recursul:

- A. trebuie soluționat între părțile inițiale, nefiind permisă participarea vreunei persoane care nu a figurat în primă instanță și, respectiv, în apel;
- B. urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile;
- C. declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute de lege, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.

33 Apelul:

- A. soluționat în complet de divergență va fi rejudecat tot în complet de divergență dacă instanța de recurs a admis recursul și a casat decizia din apel pentru motivul nelegalei citări a părții pe tot parcursul judecății în apel;
- B. declarat împotriva încheierii de respingere în principiu a cererii de intervenție principală, dacă este întemeiat, are ca efect desființarea de drept a hotărârii pronunțate, iar cauza se va rejudeca de instanța în fața căreia s-a formulat cererea de intervenție de la momentul discutării admisibilității în principiu a acesteia;
- C. și, când este cazul, motivele de apel se depun la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea decăderii.

34 Cu privire la recurs:

- A. acesta este admisibil dacă este declarat împotriva deciziei date în apel, în cazul în care instanța de apel a omis să se pronunțe asupra apelului incident, chiar dacă decizia de apel nu ar fi putut fi atacată cu recurs;
- B. când instanța de recurs constată că recuzarea a fost greșit respinsă, ea va casa hotărârea, dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel sau, atunci când calea de atac a apelului este suprimată, la prima instanță;
- C. decizia dată de instanța de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare admise și analiza acestora.

35 Alegeți afirmația corectă:

- A. dacă experții pot să-și exprime de îndată opinia, aceștia vor fi ascultați chiar în ședință, iar părerea lor se va consemna într-un proces-verbal, care va fi semnat pe fiecare pagină și la sfârșitul său de judecător, grefier și experți, iar după terminarea ședinței de judecată, participanții la proces pot primi, la cerere, câte o copie a acestui proces-verbal;
- B. judecătorul care a luat parte la judecată este ținut să se pronunțe chiar dacă nu mai este judecător al instanței respective, cu excepția cazului în care, în condițiile legii, i-a încetat calitatea de judecător sau este suspendat din funcție; în această din urmă situație, procesul se repune pe rol, cu citarea părților, pentru ca ele să readministreze probele și să pună din nou concluzii în fața completului de judecată legal constituit;
- C. în toate cazurile, citarea prin publicitate se face afișându-se citația la ușa instanței, pe portalul instanței de judecată competente și la ultimul domiciliu cunoscut al celui citat, precum și prin publicarea citației în Monitorul Oficial al României sau într-un ziar central de largă răspândire.

36 În materia apelului:

- A. hotărârea primei instanțe poate fi atacată direct cu recurs, la instanța care ar fi fost competentă să judece recursul împotriva hotărârii date în apel, dacă părțile consimt expres, prin înscris autentic sau prin declarație verbală, dată în fața instanței de apel și consemnată într-un proces-verbal;
- B. în cazul indicării în mod greșit de către instanță a termenului pentru exercitarea căii de atac, dacă apelul a fost formulat cu respectarea indicației greșite a instanței, atrage curgerea unui nou termen pentru declararea sau, după caz, motivarea căii de atac prevăzute de lege, calculat de la data pronunțării încheierii prin care instanța de apel constată aceste împrejurări, pentru părțile prezente, sau de la data comunicării încheierii, pentru părțile care au lipsit;
- C. atunci când instanța dispune recalificarea căii de atac, termenul de declarare a acesteia curge din nou, fiind calculat de la data pronunțării încheierii, pentru părțile prezente, sau de la data comunicării încheierii, pentru părțile care au lipsit.

37 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 254 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în noțiunea de probe noi ce pot fi propuse și încuviințate în faza apelului se includ atât probele propuse în fața primei instanțe prin cererea de chemare în judecată sau întâmpinare, cât și acelea care nu au fost propuse în fața primei instanțe sau au fost propuse tardiv, iar în privința lor prima instanță de fond a constatat decăderea;
- B. în interpretarea și aplicarea sintagmei "până la soluționarea contestației la executare" din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea definitivă a contestației la executare;
- C. în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 472 și art. 491 din Codul de procedură civilă, apelul/recursul incident sau provocat nu poate privi decât acea parte din hotărâre care a fost deja atacată prin apelul/recursul principal.

38 Cu privire la sintagma „pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul” din cuprinsul dispozițiilor art.509 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională a decis că:

- A. este neconstituțională cu referire la motivul de revizuire referitor la situația în care, după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională prevederea care a făcut obiectul acelei excepții;
- B. nu este încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor;
- C. nu sunt încălcate principiul supremației Constituției și principiul legalității.

39 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că:

- A. securitatea rapoartelor juridice implică, între altele, ca soluția definitivă dată de instanțe cu privire la orice litigiu să nu mai fie repusă în discuție, astfel încât reglementarea unor căi de atac extraordinare în acest scop contravine Convenției;
- B. ori de câte ori într-o cauză este vorba de o acuzație în materie penală din perspectiva Convenției, instanțele naționale au îndatorirea de a-i asigura celui acuzat garanțiile procedurale aplicabile în materie penală, în special prezumția de nevinovăție;
- C. efectivitatea dreptului de acces impune ca un individ să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale, iar instanțele trebuie să facă tot ce se poate aștepta în mod rezonabil de la acestea pentru a cita reclamantii și să se asigure că aceștia din urmă sunt la curent cu procedurile din care fac parte, inclusiv prin efectuarea tuturor demersurilor necesare pentru a asigura transmiterea citației și primirea acesteia de către parte.

40 În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a stabilit că:

- A. articolul 1 alineatul (1) litera (b) și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 trebuie interpretate în sensul că instanța unui stat membru care dorește ca un act de cercetare încredințat unui expert să fie efectuat pe teritoriul altui stat membru este obligată să recurgă la mijlocul de obținere a probelor prevăzut de aceste dispoziții pentru a putea dispune efectuarea acestui act de cercetare;
 - B. articolul 1 alineatul (1) litera (b) și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 trebuie interpretate în sensul că instanța unui stat membru care dorește ca un act de cercetare încredințat unui expert să fie efectuat pe teritoriul altui stat membru nu este neapărat obligată să recurgă la mijlocul de obținere a probelor prevăzut de aceste dispoziții pentru a putea dispune efectuarea acestui act de cercetare;
 - C. articolul 1 alineatul (1) litera (b) și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 trebuie interpretate în sensul că instanța unui stat membru care dorește ca un act de cercetare încredințat unui expert să fie efectuat pe teritoriul altui stat membru poate să recurgă la mijlocul de obținere a probelor prevăzut de aceste dispoziții pentru a putea dispune efectuarea acestui act de cercetare numai dacă există un acord reciproc în acest sens.
-

41 Prin acțiunea formulată la data de 01.10.2015, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul B, obligarea acestuia la restituirea sumei de 20.000 euro, achitată de A către B.

În motivarea acțiunii, a arătat acesta că între el, în calitate de promitent cumpărător, și pârât, în calitate de promitent vânzător, s-a încheiat antecontractul de vânzare-cumpărare din data de 01.05.2009, prin care pârâțul B a promis să înstrăineze reclamantului A imobilul teren, pentru prețul de 60.000 euro. Părțile au convenit ca plata prețului să se facă de următoarea manieră: 10.000 euro cu titlu de avans, la momentul semnării antecontractului, o diferență de până la 50% din preț la radierea din Cartea Funciară a ipotecii notate în favoarea lui X, iar restul sumei la finalizarea actelor notariale.

În finalul antecontractului de vânzare-cumpărare, părțile au inserat clauza potrivit căreia "dacă promitentul vânzător nu respectă acest contract, este de acord cu notarea promitentului cumpărător ca proprietar în cartea funciară, iar dacă cumpărătorul se răzgândește, aceasta va pierde avansul dat".

A mai arătat reclamantul că a achitat sumele de 10.000 euro și apoi de 20.000 euro, cu titlul de avans, potrivit antecontractului, dar că ulterior a aflat că ar putea să obțină un imobil similar la un preț mai mic, astfel că s-a răzgândit în temeiul clauzei mai sus citate care reprezintă o adevărată clauză de decizie, permisă de dispozițiile art. 1276 alin. 1 din noul Cod civil.

Înțelege faptul că, în temeiul acestei clauze de decizie, pârâțul are dreptul să rețină suma de 10.000 euro, dar solicită restituirea sumei de 20.000 euro achitată în plus acestuia.

Prin hotărârea pronunțată, prima instanță a admis acțiunea, considerând că susținerile reclamantului sunt fondate.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâțul, solicitând schimbarea ei în tot, în sensul respingerii acțiunii reclamantului.

În motivarea cererii sale de apel a arătat, în esență, că a încheiat cu reclamantul un antecontract de vânzare-cumpărare cuprinzând o clauză de arună confirmatorie, potrivit căreia reclamantul va pierde avansul achitat dacă nu își respectă promisiunea de a încheia contractul de vânzare-cumpărare, astfel încât este îndreptățit să păstreze sumele respective.

A mai arătat apelantul că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 1276 alin. 1 din noul Cod civil, întrucât antecontractul a fost încheiat înainte de intrarea în vigoare a acestui act normativ.

Intimatul reclamant a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului, arătând că soluția primei instanțe este temeinică și legală.

A susținut acesta că, întrucât el l-a notificat pe pârât în anul 2014 că nu mai dorește să cumpere imobilul indicat în antecontract, respectiv după intrarea în vigoare a noului Cod Civil, dispozițiile acestuia sunt aplicabile în cauză și că, de altfel, este imoral ca pârâțul să primească o sumă atât de mare degeaba, aceasta fiind o adevărată situație de îmbogățire fără justă cauză.

Soluționând apelul, instanța

- va respinge apelul, apreciind că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 1276 alin. 1 din noul Cod civil, întrucât reclamantul a denunțat unilateral contractul în temeiul clauzei potrivit căreia "dacă cumpărătorul se răzgândește, aceasta va pierde avansul dat", după intrarea în vigoare a noului Cod civil.;
- va admite apelul și va schimba sentința primei instanțe, în sensul că va respinge acțiunea reclamantului, considerând că dispozițiile art. 1276 alin. 1 din noul Cod civil nu sunt aplicabile în cauză și că, de altfel, noțiunile de promisiune cu clauză de arună și cea cu clauză de decizie nu se suprapun, de vreme ce arvuna este întotdeauna vărsată încă de la încheierea convenției ce o conține, pe când decizia, ce semnifică prețul denunțării unilaterale, nu este parte a prețului stabilit, fiind datorată doar dacă și în momentul când beneficiarul clauzei se prevalează de acesta și că prevederea avansului nu poate avea decât semnificația stipulării unei clauze de arună confirmatorie, dat fiind faptul că avansul a fost plătit la momentul semnării actului.;
- va respinge apelul, apreciind că dispozițiile art. 1276 alin. 1 din noul Cod civil nu sunt aplicabile în cauză, dar că păstrarea întregii sume de 30.000 euro de către pârât ar reprezenta o adevărată situație de îmbogățire fără justă cauză și că suma de 10.000 euro, nesolicitată de către reclamant, este suficientă pentru repararea oricărui prejudiciu care s-ar fi putut produce pârâțului.

42 În jurisprudența Curții Constituționale a României, cu referire la Legea nr. 165/2013, s-a stabilit că:

- interpretarea art.41 alin.(1) din Legea nr.165/2013 dată prin Decizia nr.40 din 14 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept devine contrară art.15 alin.(1) și art.44 alin.(1) și (2) din Constituție, întrucât afectează dreptul de proprietate privată al titularilor unui titlu de despăgubire care nu și-au exprimat dreptul de opțiune în privința modalității de despăgubire, în condițiile incerte de până la intrarea în vigoare a Legii nr.165/2013;
- dreptul de opțiune reglementat anterior în sarcina beneficiarilor și supus termenului de valorificare de 3 ani nu are nicio legătură cu drepturile conferite prin noua lege, astfel că declararea neconstituțională a vechii norme nu are consecințe și nici implicații asupra persoanelor care nu și-au exercitat dreptul de opțiune;
- a fost respinsă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate cu privire la valorificarea dreptului la despăgubire, cu motivarea că un text declarat neconstituțional nu mai poate produce efecte.

43 Prin acțiunea formulată, reclamanta A a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Societatea B SA, constatarea încălcării dreptului la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată, drepturi nepatrimoniale ce au fost nesocotite prin formularea unor afirmații denigratoare, defăimătoare, ironice, batjocoritoare și mincinoase de către pârâtă; atragerea răspunderii delictuale a pârâtei în sensul obligării acesteia la repararea integrală a prejudiciului cauzat prin plata unei sume de 1.000 euro, reprezentând daune morale datorate pentru atingerea adusă drepturilor la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată și obligarea pârâtei la publicarea pe cheltuiuala sa a dispozitivului hotărârii pronunțate de instanța de judecată într-un ziar de largă circulație, precum și publicarea dispozitivului hotărârii pe site-ul pârâtei.

În motivarea acțiunii sale, reclamanta a acuzat încălcări ale drepturilor sale persoanele nepatrimoniale produse prin faptele pârâtei de publicare prin intermediul site-urilor de internet ale acesteia, respectiv de găzduire a unor emisiuni la care a fost invitată persoana fizică C, în cadrul cărora au fost prezentate materiale având toate ca temă subiecte din viața privată a reclamantei, ce au fost discutate într-o manieră considerată de aceasta ca denigratoare la adresa sa și a defunctului său soț. Reclamanta a contestat pretinsa bază factuală a materialelor scrise și televizate supuse analizei, cu referire la acuzațiile de căsătorie din interes, abandonarea muribundului, acuzațiile de consum de substanțe interzise de către soțul decedat, susținând că este vorba despre minciuni menite să o discrediteze și să creeze audiență, care ar fi impus furnizarea de dovezi adecvate, aceasta subliniind că activitatea nelegală a pârâtei nu este justificată absolut prin nimic, de vreme ce ea nu este o persoană publică.

Pârâta Societatea B SA a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii, apreciind că în emisiunile difuzate pe postul de televiziune X, reclamanta nu a fost identificată în mod direct în cadrul emisiunilor, întrucât informațiile difuzate proveneau de la persoana invitată în platou, numita C. având strict legătură cu viața privată a acesteia, limbajul folosit nu a fost unul vulgar sau indecent, nu au fost contestate anumite elemente factuale din emisiune, iar moderatorul doar a comentat informațiile provenite de la o terță sursă, fără să aducă completări de vreun fel acestora. A mai susținut aceasta că reclamanta ar fi intrat în atenția publicului larg prin mediatizarea relației sale cu D, soțul decedat, care ar fi oferit detalii despre ea și fotografii ale sale unor publicații mondene. De asemenea, a invocat faptul că reclamanta se folosește în scopuri comerciale de imaginea sa, adresându-se publicului larg prin intermediul rețelelor de socializare, unde încarcă fotografii care o înfățișează.

Referitor la articolele publicate pe internet, arată că imaginile respective au fost preluate din spațiul public, unde însăși reclamanta le-a postat.

Soluționând acțiunea, instanța

- A. va respinge acțiunea reclamantei, apreciind că din moment ce afirmațiile aparțin lui C, nu poate fi reținută culpa pârâtei Societatea B SA;
- B. va admite acțiunea reclamantei, apreciind că nu există teme legal pentru a se considera că este permisă publicarea de informații legate de comportamentul unei persoane în viața privată și de familie, ocrotite de dispozițiile art. 71, 72, 73, 74 literele d) și f), art. 252 Cod civil, privind respectarea vieții intime, familiale și private;
- C. va admite acțiunea reclamantei dacă va constata că aceasta nu are calitatea de persoană publică sau persoană cu o relativă notorietate, astfel că nu se putea justifica dezbaterea în public a unor subiecte care țin exclusiv de viața privată a acesteia în sensul cel mai restrâns al termenului.

44 Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul A, domiciliat în străinătate, a solicitat obligarea pârâtului Municipiul București prin Primar General să îi plătească contravaloarea lipsei de folosință a imobilului, calculată de la 01.05.2006 și până la predarea efectivă a imobilului situat în București. În motivare, reclamantul a arătat că prin Dispoziția Primarului General a Municipiului București nr. 999/2006, s-a dispus restituirea în natură a imobilului, însă nici până în prezent pârâtul nu a întocmit protocolul de predare-preluare.

Pârâtul a formulat întâmpinare, solicitând respingerea cererii ca neîntemeiată.

Prima instanță a admis cererea de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâtul Municipiul București și a solicitat schimbarea în tot a hotărârii atacate și respingerea cererii introductive ca neîntemeiată.

În motivare, apelantul a arătat că prima instanță a aplicat greșit condițiile răspunderii civile delictuale. Astfel, reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu din cauza lipsei de folosință a imobilului, întrucât acesta locuiește în străinătate. Totodată, în cazul în care reclamantul ar fi avut într-adevăr nevoie de folosința imobilului, acesta ar fi putut să încheie protocolul de predare-primire prin executor judecătoresc, în condițiile art. 25 alin. (5) teza finală din Legea nr. 10/2001.

Intimații nu au depus întâmpinare.

Considerând că situația de fapt, astfel cum reiese din criticile din apel, este dovedită, instanța de apel:

- A. va admite apelul și va schimba în tot sentința atacată, respingând cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, întrucât reclamantul nu a făcut dovada prejudiciului;
- B. va respinge apelul ca nefondat;
- C. va admite apelul și va schimba în tot sentința atacată, respingând cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, reținând că reclamantul este de rea-credință, întrucât avea obligația să procedeze la încheierea protocolului de predare-primire prin executor judecătoresc.

45 La data de 1.09.2019, reclamantul Y a solicitat instanței obligarea pârâtului Z, organizator de spectacole, la restituirea sumei încasate din vânzarea biletului de spectacol. Reclamantul a arătat că spectacolul trebuia să aibă loc pe 1 aprilie 2018, însă nu s-a mai ținut. Acest lucru a fost anunțat și pe internet și pe canale media, reclamantul aflând chiar la data și ora de începere a spectacolului despre această împrejurare. Prin urmare, reclamantul Y a solicitat contravaloarea biletului VIP în valoare de 9.000 euro, sens în care a depus toate dovezile necesare.

Pârâtul Z a invocat prin întâmpinare depusă în termen faptul că a intervenit prescripția extinctivă, precum și faptul că a fost de bună-credință. A mai arătat că a restituit deja unui mare număr de spectatori contravaloarea biletelor, la simpla solicitare.

Reclamantul solicită respingerea excepției, depunând la dosar un articol de presă potrivit căruia, la data de 1 iulie 2018, pârâtul Z promitea că va restitui toate sumele încasate pentru bilete, integral, indiferent cât de târziu se va formula solicitarea, sens în care urma ca la simpla cerere adresată direct sau prin instanță să facă plata, fără a invoca vreo împrejurare care să o exonereze, inclusiv prescripția, cu condiția ca solicitantul să facă dovada achiziționării biletului.

Cu privire la excepția prescripției:

- A. instanța va constata că este nefondată, întrucât declarația de presă a pârâtului reprezintă renunțare expresă și perpetuă la prescripție, care nu a încetat să își producă efectele;
- B. instanța va constata că este nefondată, întrucât termenul de prescripție este de 3 ani și nu s-a împlinit, iar executarea de bunăvoie a obligației de restituire față de spectatori valorează întrerupere a termenului de prescripție;
- C. instanța o va admite, reținând că termenul special de prescripție de un an s-a împlinit anterior formulării cererii.

46 Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit prin decizie în interesul legii:

- A. că necompetența materială procesuală poate fi invocată de părți ori de judecător doar în fața primei instanțe, până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, în condițiile legii; invocarea excepției de necompetență materială de soluționare a cauzei ulterior acestui moment procesual nu mai este posibilă, având loc o consolidare a competenței materiale procesuale în mod definitiv în privința instanței pe rolul căreia a fost introdusă cererea;
- B. că instanța care primește dosarul după invocarea tardivă a necompeteței se transformă într-o instanță de control judiciar cu privire la aplicarea regulilor de invocare a excepției necompetenței materiale procesuale, fapt posibil numai dacă această instanță este superioară în grad celei care a declinat competența;
- C. că instanța care judecă conflictul de competență trebuie să determine competența în abstracto, prin aplicarea regulilor de stabilire a competenței, mai cu seamă când este vorba despre norme privind competența exclusivă.

47 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României a apreciat că:

- A. dispozițiile art.142 alin.(1) teza întâi și ale art.145 alin.(1) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în măsura în care motivul de netemeinicie se raportează la calitatea de parte a curții de apel în raza căreia funcționează instanța investită cu judecarea litigiului;
- B. având în vedere marja pe care o au statele membre, în lipsa oricărei aparențe de restrângere nerezonabilă sau disproporționată a dreptului de acces la justiție, dispozițiile art. 13 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu încalcă nici art. 20 și art. 31 din Constituție și nici art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar organizarea unui sistem judiciar care impune ca ultima cale de atac introdusă la o instanță superioară să fie formulată doar prin avocat este comună mai multor sisteme judiciare ale statelor membre ale Convenției menționate;
- C. competența executorului judecătoresc de a verifica dacă înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, constituie, potrivit legii, titlu executoriu [art.666 alin.(5) pct.2 din cod] se suprapune cu competența instanței judecătorești ca în procedura învestirii cu formulă executorie a acestuia să verifice dacă înscrisul întrunește toate condițiile de formă cerute de lege pentru a fi titlu executoriu, ceea ce echivalează cu posibilitatea acordată executorului judecătoresc de a controla legalitatea unei hotărâri judecătorești.

48 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul judecătorei, reclamantul A a solicitat obligarea pârâților municipiul X și Administrația Domeniului Public a municipiului X la plata despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat reclamantului prin căderea unui arbore situat pe domeniul public al autorității administrativ-teritoriale, pe autoturismul său, în temeiul răspunderii civile delictuale pentru prejudiciile cauzate de lucruri.

Pârâțul municipiul X, prin întâmpinare, a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, arătând că printr-o hotărâre de consiliu local a fost constituit dreptul de administrare a domeniului public al unității administrativ-teritoriale în favoarea pârâtei Administrația Domeniului Public a municipiului X, acestea din urmă revenindu-i, printre altele, și obligația de a întreține arborii și spațiile verzi de pe raza municipalității, inclusiv prin toaletarea sau tăierea arborilor. Pe fond, pârâțul municipiul X a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât evenimentul s-a datorat unui caz de forță majoră, respectiv unei vijelii care a avut loc în luna iunie a anului anterior.

Pârâta Administrația Domeniului Public a municipiului X a depus întâmpinare și a invocat, la rândul său, excepția lipsei calității procesuale pasive, arătând că, într-adevăr, printr-o hotărâre de consiliu local a fost constituit în favoarea sa dreptul de administrare a domeniului public al unității administrativ-teritoriale, însă prin acea hotărâre s-a prevăzut expres că lucrările de toaletare sau tăiere a arborilor aflați pe domeniul public nu se realizează decât potrivit programului adoptat de către consiliul local și avizat de structura de specialitate din cadrul primăriei. Totodată, Administrația Domeniului Public a municipiul X mai arată că, potrivit art. 867 alin. (2) C.civ., consiliul local controlează modul de exercitare a dreptului de administrare. Pe fond, Administrația Domeniului Public a municipiului X a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată pentru același motiv ca pârâțul municipiul X.

Judecătoria, prin sentință, a respins excepțiile lipsei calității procesuale pasive a pârâților, ca neîntemeiate. Totodată, judecătoria a admis în parte acțiunea reclamantei, obligând Administrația Domeniului Public a municipiului X la plata despăgubirilor, respingând, pentru rest, cererea ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, că apărările pârâtelor în susținerea excepțiilor peremptorii invocate vizează, de fapt, fondul raportului juridic litigios, în cauză nepunându-se problema unei lipse a calității procesuale pasive, din moment ce ambele pârâte au o legătură cel puțin aparentă cu problema dedusă judecătii. Totodată, potrivit hotărârii de consiliu local de constituire a dreptului de administrare a domeniului public, puterea de direcție, supraveghere și control a fost transmisă de către pârâțul municipiul X pârâtei Administrația Domeniului Public a municipiului X, astfel încât răspunderea pentru prejudiciul cauzat de arborele căzut pe mașina reclamantului îi revine în integralitate acestei din urmă pârâte.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta Administrația Domeniului Public a municipiului X. În motivare, apelanta a reluat, în esență, apărările sale formulate în primă instanță, arătând că intimatul municipiul X este răspunzător pentru paguba pricinuită reclamantului.

Intimatul-reclamant A a depus întâmpinare, solicitând respingerea apelului ca nefondat.

Intimatul-pârât municipiul X nu a depus întâmpinare.

Tribunalul, prin decizie, a respins apelul intimatei-pârâte ca nefondat, pentru aceleași argumente ca cele reținute de către judecătoria.

Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs de către intimata-pârâtă Administrația Domeniului Public a municipiului X, aceasta invocând motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ..

Astfel, recurenta a criticat decizia instanței de apel întrucât aceasta a interpretat și aplicat greșit dispozițiile legale privind titularul pazei juridice în materia răspunderii civile delictuale pentru prejudiciile cauzate de lucruri.

Curtea de Apel, cu ocazia deliberării, reține că, într-adevăr, paza juridică asupra arborilor de pe domeniul public al unității administrativ-teritoriale aparține pârâțului municipiul X, instanța de apel interpretând și aplicând greșit legea.

În aceste condiții, instanța de recurs:

- va admite recursul, va casa decizia recurată și, rejudecând apelul, îl va admite schimbând în parte sentința primei instanțe, în sensul că: va admite în parte cererea de chemare în judecată față de pârâțul municipiul X, pe care îl va obliga la plata despăgubirilor, și va respinge, pentru rest, cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată;
- va respinge recursul ca nefondat, reținând că noțiunea de pază juridică se circumscrie unei împrejurări de fapt a cărei apreciere este incompatibilă cu recursul, astfel încât dezlegarea instanțelor de fond cu privire la acest aspect nu poate fi cenzurată în recurs;
- va admite recursul, va casa decizia recurată și, rejudecând apelul, îl va admite, schimbând în parte sentința primei instanțe în sensul respingerii cererii de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâta Administrația Domeniului Public a municipiului X, ca neîntemeiată.

49 Reclamantul X a formulat acțiune în rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare, împotriva pârâtului Y. Acesta din urmă a depus întâmpinare în termen, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca nefondată și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată, sens în care a depus la dosar dovada plății onorariului avocatului său. În urma probatoriului administrat, instanța a respins cererea reclamantului ca nefondată, fără a se pronunța asupra cererii pârâtului cu privire la plata cheltuielilor de judecată. Hotărârea a fost comunicată legal ambelor părți la data de 01.03.2021.

Reclamantul X a declarat apel împotriva sentinței la data de 15.04.2021, depus personal la registratura instanței, criticând soluția primei instanțe asupra cererii sale și solicitând schimbarea în tot a sentinței.

Pârâtul Y a depus întâmpinare și apel incident, în termenul legal, solicitând instanței respingerea apelului principal ca nefondat, precum și ca instanța de apel, soluționând apelul incident, să îl oblige pe reclamant la plata cheltuielilor de judecată în primă instanță, așa cum fuseseră solicitate.

Reclamantul X, intimat în apelul incident, a invocat inadmisibilitatea acestei din urmă cereri, întrucât pârâtul avusese la îndemână cererea de completare a sentinței, pe care însă nu a formulat-o.

La primul termen de judecată în apel, instanța a invocat din oficiu excepția tardivității apelului principal, a dat cuvântul asupra acesteia, în subsidiar asupra excepției inadmisibilității apelului incident și asupra fondului ambelor apeluri.

Prin decizia de apel:

- A. va fi respinsă excepția tardivității apelului, cu motivarea că trebuia invocată de către pârâtul Y, va fi admisă excepția inadmisibilității apelului incident, apelul principal va fi soluționat pe fond, iar apelul incident va fi respins ca inadmisibil;
 - B. va fi admisă excepția tardivității apelului principal, cu consecința rămânării fără efect a apelului incident;
 - C. vor fi respinse atât excepția tardivității apelului principal, cât și excepția inadmisibilității apelului incident, ambele apeluri fiind analizate pe fond.
-

50 Prin acțiunea înregistrată pe rolul Judecătorei sectorului 2 București la data de 18.05.2018, reclamantul X a solicitat obligarea în solidar a pârâților Penitenciarul Poarta Albă, Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice pentru condițiile necorespunzătoare de detenție suferite de la încarcerarea sa în data de 11.04.2016 și până la momentul soluționării procesului.

Penitenciarul Poarta Albă a depus întâmpinare, solicitând respingerea cererii ca neîntemeiată, motivând că reclamantul nu a fost deținut în condiții necorespunzătoare.

Pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice au depus întâmpinări, invocând fiecare în parte excepția lipsei calității procesuale pasive în ceea ce îi privește. Astfel, ambii pârâți au arătat că, potrivit art. 222 din C.civ., „persoana juridică având în subordine o altă persoană juridică nu răspunde pentru neexecutarea obligațiilor acesteia din urmă și nici persoana juridică subordonată nu răspunde pentru persoana juridică față de care este subordonată, dacă prin lege nu se dispune altfel”, iar conform art. 224, alin. (1) din același act normativ, „dacă prin lege nu se dispune altfel, statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice și niciuna dintre aceste persoane juridice nu răspunde pentru obligațiile statului.”

Prin urmare, întrucât pârâțul Penitenciarul Poarta Albă este o instituție publică de interes național, cu personalitate juridică, rezultă în mod evident că pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român nu pot fi atrași în prezenta cauză, fiind lipsiți de calitate procesuală pasivă.

Judecătoria sectorului 2 București, prin s.civ. 1234/19.02.2019, a respins excepțiile procesuale invocate, precum și cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiate.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamantul, solicitând admiterea cererii sale de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

Intimații nu au depus întâmpinare.

Tribunalul București, prin dec.civ. nr. 5678/27.09.2020, a admis apelul reclamantului, a schimbat în tot sentința apelată și a admis cererea de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, pentru motivul de nelegalitate prevăzut de pct. 5 al art. 488 alin. (1) C.proc.civ., reiterând excepția lipsei calității procesuale pasive invocată în primă instanță și criticând decizia instanței de apel sub acest aspect.

Curtea de apel:

- A. va respinge recursul ca nefondat;
- B. va analiza excepțiile peremptorii invocate în recurs, întrucât acestea sunt excepții absolute care pot fi invocate în orice stare a pricinii;
- C. va admite recursul, va casa decizia recurată și va rejudeca apelul cu consecința admiterii acestuia și schimbării în parte a sentinței primei instanțe în sensul admiterii excepțiilor lipsei calității procesuale pasive invocate și a respingerii cererii de chemare în judecată față de pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice ca atare, păstrând celelalte dispoziții ale sentinței atacate.